

Dr Tolnayné Margitka

„Nem maradok el tőled, sem el nem hagylak téged.” Zsid. 13,5.

Uram hálaadással köszönöm meg neked, hogy ezt a drága találkozást elkészítetted a számunkra. Köszönöm, hogy gondoskodtál rólam. Köszönöm a csodálatos, gondviselő, megtartó szeretetedet, hűségedet, amellyel ápolod életemet. Köszönöm, hogy csodálatosan adod napról-napra a Te erődet, mely minden napra szükséges. Azért is áldalak, ahogy Te szeretsz, mert nem szeret úgy senki. Köszönöm, hogy a megfáradt, öreg életemet csodálatosan hordozod. A szívemben a Te örömed, és békességed van. Nem kell aggodalmaskodnom, és szoronganom, mert Te gondot viselsz rólam. Áldalak és magasztallak Uram, mert minden napra megadod azt az erőt, amire szükségem van. Dicsőség legyen neked ezért! Ámen.

Kaposváron kezdtük az életünket, majd később ott konfirmáltam. Ott kaptam előbb érintést, és ott kezdtem előbb keresni. Amikor az ország felszabadult, akkor hazamentünk Szatmárba, mert az anyukám odavaló volt, az összes rokonság ott volt. Sajnos ebben az időszakban nagyon magamra hagyatott voltam lekileg, mert eljártam ugyan a templomba, de az Úr Jézusról nem sok szó esett. Mikor a románok kiutasítottak bennünket 1945-ben, akkor kerültünk Debrecenbe. Hála Istennek, akkor ismertem meg Berényi Józsefet, a Mester utcai gyülekezet lelkészét, és oda kezdtem el járni. Ott hallottam először olyan élő ígét, amelyen keresztül kezdett el bennem munkálkodni az Úr. Az egyik alkalommal az evangélikus templomban evangélizált Székely Feri bácsi. Ott kaptam meg az elsőlítást - ahogy én szeretlek nem szeret úgy senki. A bűneimmel küzdöttem, és nagyon egyedül éreztem magam, és senkivel nem tudtam ezt megosztani. Elkezdtem naplót írni, úgy mintha ezt valakinek címezve lenne. Ebben írtam le azokat az érzéseket, és gondolatokat, amelyek problémát okoztak. Sokat segített a lelkész ajánlása, hogy kapcsolódjak be a gyülekezeti munkába- a leánykörbe. Sok konferenciára utaztunk, többek között Erdőbényébe, ahol nagyon áldott alkalmakat készített el az Úr. Ekkor huszonhárom éves voltam, és amit addig éreztem, hogy hiszek Istenben, de Jézussal nem tudok mit kezdeni, ez teljesen megváltozott innentől kezdve. Az Úr mindig megadta amire szükségem volt. Sokszor álmélkodtam életemben, hogy az Úr mindig kedvezően elrendezte az anyagi terheknek is a megoldását, amiért mindig hálás voltam neki. Olyan csodálatos, hogy az Úr tudta: az én életemben erre nekem nagyon-nagy szükségem lesz, mert sok-sok nehézséget kellett hordoznom. Mindig ez vigasztalt meg. Most, amikor sokat vagyok itthon egyedül, mégis oly csodálatos, hogy nem vagyok magányos, mert az Úr itt van velem. 2011 március 13-n kaptam az Úrtól - egy ifjúsági istentiszteleten-, Ézsaiás próféta könyvéből (Ézs. 41,10): *“Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítek, meg is segítek, sőt győzelmes jobbommal támogatlak.”*, amely ígét azóta hordozom magammal. Ezt követően, 2011 nyarán súlyos betegségben feküdtem a II-es Belklinikán, az erőm nagyon megfogyatkozott. Nem tudtam egyedül jönni-menni, sétálni. Reszkettem attól, hogy nem fogom kibírni, hogy bezárva legyek a négy fal közé, és nem tudok majd itthonról kimozdulni. Ekkor az Úr oly csodálatosan megnyugtatott: *“Isten közelsége oly igen jó nékem.”* (Zsolt. 73,28.). Ez az ige sokszor erősített meg, és sokszor tapasztalom az Ő közelségét. Emiatt nem kell csüggednem, aggodalmaskodnom, és

szoronganom. Azért adok minden nap hálát, hogy nem vagyok ágyhoz kötve, nem kell ápolni, és el tudom látni magamat. Az Úr megadja azt az erőt, amelyre szükségem van egész napon át. Hetek óta nem tudok lemenni az udvarra sétálni, és eddig természetesnek vettem a lakás erkélyét. Most értettem meg, és adtam hálát az Úrnak, hogy harminc évvel ezelőtt olyan lakást készítettünk, ahol a lakásból az erkélyre ki tudok lépni, friss levegőn vagyok és kicsit tudok sétálni, anélkül, hogy az emeletek leküzdése fárasztana. Itt az énekeket tudom dúdolgatni, és az Úr erősít napról-napra:

Életem, Jézus, egyedül Te töltsd be
És mindenedt, mindent adj meg énnekem,
Mi lelkem Hozzád vonja, Hozzád kösse,
Tekinteted kíséren szüntelen.

Ha nem, mint győztes járulhatok Hozzád,
A vereségem mégis elviszem,
Jól tudom én, aláhajol sebemhez
A Te irgalmad szánva, szelíden.

Örömöm hálás, ujjongó dalával,
Uram, eléd, ha nem siethetek,
Elsírhatom a bánatomat Néked,
Koldulva biztató tekinteted.

Bűnnel borított arcom felemelni
Nagy tisztaságodhoz, ha nem tudom,
Odaborulhatok a lábaidhoz
Vétkesen és szegényen, Jézusom.

/ford.:Túrmezei Erzsébet

A jövőnek szóló üzenetem: ne csak szóban, hanem valóságosan is tudjuk letenni az életünket az Ő kezébe. Ha nehézség is jön az életünkbe, akkor se szorongás, és aggodalmaskodás legyen rajtunk, hanem öröm és békesség az Úrban.

Igen, Atyám, mert így kedves előtted,
Öröm vagy bánat ér, akármi gyász,
Kezed megáld mosolyt, borút vagy könnyet,
S a lelkem békén, csendben rád vigyáz.

Igen, Atyám, ha hú karod vezérel,
S közeleg fényivel a messze cél,
Kísértés, támadás viharszelével
Pokol hatalma is feléd segél.

Igen, Atyám, ó, mindenem keresztül!
Igen, Atyám, ború vagy fényözön
Tetőled száll rám, atyai kezedből.
A földön másban nem gyönyörködöm.

Igen, Atyám, az évek úgy sietnek,
Számuk kiméri hűséges kezed.
S Te társz kaput megfáradt gyermekednek,
A boldog óra ha érkezett.

Megyek, amerre utam kijelölted.
Úgy hív, úgy vár a szent atyai ház.
Igen, Atyám, mert így kedves előtted,
A lelkem békén, csendben rád vigyáz.
/Túrmezei Erzsébet

Uram köszönöm neked, hogy saját szavaimmal is elmondhattam milyen csodálatosan munkálkodsz az életemben. Sok nehézségemben, bűneim ellenére is megtartottál engem. A Te szereteted soha el nem fogyatkozott. A Te hűséged, és bűnbocsátó kegyelmed csodálatosan hordozott. Most amikor már megfáradt a testem, akkor is rád tudom emelni a tekintetemet, hogy a Te szemeid tanácsoljanak engem. Köszönöm a Te közelségedet, köszönöm, hogy ebben örvendezhetek. Dicsőség legyen ezért néked most és mindörökké! Ámen.